

MIJMERING

Tantes 2

Ik hoor mijn moeder graag praten over 'de tantes', haar tantes en mijn oudtantes, geboren rond 1900, dus al geruime tijd geschiedenis. Het waren wonderlijke dames. Ongetrouwd en in goede doen probeerden ze voor zichzelf te redden wat er te redden viel en gunden daarbij anderen, vooral mijn aangetrouwde oma, nauwelijks het licht in de ogen. Mijn moeder en een nichtje kwamen als kind veel bij de tantes over de vloer. De eerste kwam goed terecht, de tweede is nooit helemaal losgekomen van de burgerlijke kleinheid waarmee de tantes grip op het leven hielden.

De tantes luisterden naar namen als Mien, Miet, Fien, Cis en Lies. De prachtige doopnamen waren voor het parochieregister en de burgerlijke stand. Van de vijf vond één 'n man, met de overige vier was wat mis. De een was al jong ziek en hulpbehoevend, de ander had een scheve heup, nummer drie was zwaarlijvig en nummer vier behoorlijk scheel. Min of meer uit nood geboren zorgde de een voor de ander. De laatste, tante Mien, werd uiteindelijk afgevoerd naar een bejaardenhuis; de tantes waren op. Toen ik ooit eens aan haar vroeg waarom ze nooit was getrouwd antwoordde ze schouderophalend: 'wie wil er nou een manke'.

Deze tantes waren ooit jonge meiden, vol verwachting, dromend waarschijnlijk van de prins op het witte paard, die hen een stoet kinderen en een verzorgd leven zou bezorgen. Maar zo is het niet gelopen, ze waren kinderen van een onvolmaakte tijd, veroordeeld tot elkaar tot en een zekere achterdocht ten opzichte van de rest van de wereld. Was het leven niet vriendelijk voor hen of zij niet voor het leven? Of is het slechts mijn projectie, mijn onvermogen om in hun relatieve kleinheid het grootse te kunnen zien?

Marjolijn Sengers, 13 september 2015